

Aan de hand van voorbeelden uit hun dagelijkse praktijk schrijven drie dierenartsen over diergezondheid in de vleesveehouderij. Om en om beschrijven John Campe, Piet De Meuter en René Bemers maandelijks vastgestelde ziektebeelden, uitgevoerde behandelingen en/of mogelijke preventiemaatregelen.

Gescheiden opfok het beste om infectie van koe op kalf tegen te gaan

Naar para-tbc-vrije status

Lange tijd geleden contacteerde een vleesveehouder mij voor een jong dier dat net uit de weide kwam. Het ging om een witblauwdier van ongeveer anderhalf jaar oud dat opvallend mager was en zware diarree had. Bloedonderzoek bevestigde dat het om een besmetting met para-tbc ging.

Naar aanleiding van de diagnose vertelde de veehouder over een eerder geval van para-tbc op het bedrijf, wel tien jaar geleden. Bij een aangekocht lot holsteinvaarzen uit Nederland was toen een para-tbc-besmet rund gevonden. Tot nu was op het bedrijf geen klinische para-tbc meer gezien.

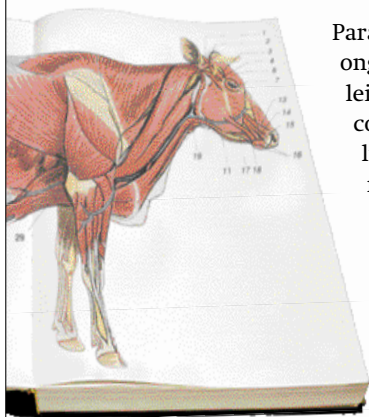
Met dit nieuwe besmette rund besloten we de zaak grondig aan te pakken. Zo werd de volledige veestapel vanaf de leeftijd van twaalf maanden op de aanwezigheid van para-tbc getest. Uit de screening kwamen verschillende dragers van para-tbc naar voren. Vooral bepaalde bloedlijnen bleken geïnfecteerd, wat wees op een verticale besmetting, van koe op kalf.

Nu alles in kaart was gebracht, kon een plan van aanpak opgesteld worden. Door de omvang van dit vleesveebedrijf werd besloten om de geïnfecteerde koeien in een aparte groep te houden. Daarbij werd besloten om alle koeien in de laatste fase van de dracht standaard te testen op de aanwezigheid van para-tbc in het bloed. In geval van een positief resultaat verhuizen koeien naar de geïnfecteerde groep. De koeien en kalveren uit deze geïnfecteerde groep kunnen vervolgens na een afmesttraject het bedrijf versneld verlaten.

Daarenboven adviseerde ik de veehouder om scherp toe te zien op het biestbeleid en enkel biest te gebruiken van bedrijven met een para-tbc-vrije status. Op die manier moet de veestapel binnen twee tot drie jaar op een economisch verantwoorde manier vrij kunnen zijn van klinische para-tbc.

De encyclopedie **paratuberculose**

Paratuberculose is een slepende en ongeneeslijke darmontsteking die leidt tot een opvallend verlies aan conditie, ondanks een goede eetlust. De ziekte wordt gekenmerkt door waterige diarree.

Besmetting met paratuberculose gebeurt bij het kalf. Besmette melk, vooral biestmelk, en een door mest geïnfecteerde omgeving zijn belangrijke besmettingsbronnen.

Bestrijding van paratuberculose gebeurt door een hygiënisch afkalfmanagement en het gebruik van para-tbc-vrije biest. Nauwkeurige parasietenbestrijding helpt om het weerstandsniveau van de veestapel hoog te houden.

Para-tbc is meestal niet te zien vóór de leeftijd van twintig maanden. Een individueel bloedmonster is slechts een matige indicatie van het al dan niet aanwezig zijn van infectie. Beter is het om drachtige dieren in de laatste fase van de dracht te testen. Door een lichte weerstandsdaling is de ziekte op dat moment gemakkelijker te detecteren. Opsporing van zieke koeien is belangrijk om verspreiding tegen te gaan. Zieke dieren moeten consequent worden gescheiden van hun kalveren en liefst snel worden afgevoerd.